

פרק 1

בשבוע של בחינות סוף השנה, אחרי שלומדים חמש שעות רצוף, ישנם שלושה דברים שאת צריכה כדי לעבור את הלילה. כוס הברד הכי גדולה שיש - בטעמים של דובדבן וקולה. מכנסי פיג'מה, כאלה שעברו מיליון כביסות והם כבר דקים-דקים כמו נייר טואלט. ולבסוף, הפסקות לריקודים. מלא הפסקות לריקודים. כשמתחילות להיעצם לך העיניים וכל מה שאת רוצה זה את המיטה שלך, הפסקות לריקודים הן הדבר שעוזר לך להחזיק מעמד.

השעה היתה ארבע לפנות בוקר ואני למדתי לבחינה האחרונה בשנה הראשונה שלי כסטודנטית באוניברסיטת פינץ'. התמקמתי בספרייה של בניין המעונות שלי עם החברה הכי טובה החדשה שלי, אניקה ג'ונסון, ועם החברה הכי טובה הוותיקה שלי, טיילור ג'ול. חופשת הקיץ היתה כל כך קרובה שכבר כמעט הרגשתי אותה. עוד חמישה ימים, זה הכול. את הספירה לאחור התחלתי עוד באפריל.

”תבחנו אותי,“ פקדה טיילור בקול צרוד.

פתחתי את המחברת שלי בעמוד אקראי. "מה ההבדל בין אנימה לבין אנימוס."

טיילור נשכה את השפה התחתונה. "תני לי רמז."

"אה... תחשבי בכיוון של לטינית," אמרתי.

"לא למדתי לטינית! הולכים לבחון אותנו גם על לטינית?"

"לא, רק ניסיתי לתת לך רמז. כי שמות עצם בזכר בלטינית נגמרים בסיומת - Xוס ושמות עצם בנקבה נגמרים בסיומת - Xה,

ואנימה זה אבטיפוס נשי ואנימוס זה אבטיפוס גברי. הבנת?"

היא נאנחה בקול. "לא. אני בטוח נכשלת."

אניקה הרימה את הראש מהמחברת שלה ואמרה, "אולי אם

תפסיקי לשלוח הודעות בטלפון ותתחילי ללמוד, לא תיכשלי."

טיילור בהתה בה. "אני עוזרת לאחותי הגדולה לתכנן את ארוחת

הבוקר של סוף השנה שלנו, אז אני ככוננות הלילה."

"ככוננות?" אניקה נראתה משועשעת. "כמו רופאה?"

"כן, בול כמו רופאה," טיילור התפרצה עליה.

"אז מה בתכנון, פנקייק או ופל בלגי?"

"פרנץ' טוסט, תודה רבה לך."

שלושתנו למדנו באותו קורס פסיכולוגיה לשנה א'. המבחן שלי

ושל טיילור היה למחרת ושל אניקה יום אחר כך. אניקה היתה

החברה הכי קרובה שלי בקולג', חוץ מטיילור. בהתחשב בזה

שטיילור תחרותית מטבעה, היא בהחלט קינאה בחברות שלי עם

אניקה, לא שהיא אי פעם היתה מודה בזה.

החברות שלי ושל אניקה היתה שונה מהחברות שלי ושל

טיילור. אניקה היתה רגועה והיה קל להיות בחברתה. היא לא היתה

שיפוטית. אבל מה שהיה חשוב יותר מכול זה שהיא נתנה לי מרחב

להיות שונה. היא לא הכירה אותי כל החיים שלי ולכן לא היו לה

לא ציפיות ולא הנחות מוקדמות לגביי. זה נתן לי חופש. היא גם לא דמתה לאף אחת מהחברות שלי מהבית. היא היתה מניו יורק, אבא שלה היה נגן ג'ז ואמא שלה היתה סופרת.

כמה שעות מאוחר יותר השמש כבר זרחה והאירה את החדר באור כחלחל. הראש של טיילור כבר צנח ואניקה בהתה בחלל כמו זומבי.

גלגלתי שני כדורי נייר וזרקתי אותם על החברות שלי. "הפסקת ריקודים," קראתי בקול מתנגן והפעלתי שיר במחשב שלי. נענעתי קצת את הטוסיק בכיסא.

אניקה הסתכלה עלי. "למה את כזאת שמחה?"
"בגלל," אמרתי ומחאתי כף אל כף, "בגלל שבעוד כמה שעות, כל זה יהיה מאחוריי." הבחינה שלי היתה רק אחר הצהריים, אז תיכננתי לחזור לחדר ולישון כמה שעות, ואז לקום וללמוד עוד קצת.

ישנתי יותר מדי, אבל בכל זאת הספקתי ללמוד עוד שעה. לא היה לי מספיק זמן לקפוץ לאולם האוכל לאכול ארוחת בוקר, אז פשוט קניתי קולה בטעם דוברבן מהמכונה.

המבחן היה קשה כמו שחשבנו, אבל הייתי די בטוחה שאקבל לפחות שמונים. טיילור היתה די בטוחה שהיא לא נכשלה, וזה היה טוב. שתינו היינו עייפות מדי בשביל לחגוג אחרי המבחן, אז פשוט נתנו כיף והתפצלנו.

אני חזרתי לחדר שלי במעונות, מוכנה ומזומנה לקרוס עד ארוחת הערב, וכשפתחתי את הדלת מצאתי שם את ג'רמיה ישן במיטה שלי. כשהוא ישן הוא נראה כמו ילד, למרות הזיפים. הוא היה שרוע על השמיכה שלי, כפות הרגליים שלו ביצבצו מעבר לקצה המיטה והוא חיבק את בוכת דוב הקוטב שלי.

חלצתי נעליים ונכנסתי למיטה הזוגית והסופר-ארוכה שלי,
לידו. הוא התהפך, פקח עיניים ואמר, "היי."

"היי," אמרתי.

"איך הלך?"

"לא רע."

"יופי." הוא שיחרר את הרובון שלי, ג'וניור מינט, והצמיד אותי
אליו בחיבוק. "הבאתי לך את החצי של הסנדוויץ' שלי מארוחת
הצהריים."

"אתה חמוד," אמרתי ותחבתי את הראש שלי אל הכתף שלו.
הוא נישק את השיער שלי. "אני לא יכול להרשות לבחורה שלי
לדלג על ארוחות על ימין ועל שמאל."
"דילגתי רק על ארוחת בוקר," אמרתי. אחרי מחשבה נוספת
הוספתי גם, "וצהריים."

"את רוצה את הסנדוויץ' עכשיו? הוא בתיק שלי."

עכשיו, כשחשבתי על זה, באמת הייתי רעבה אבל גם רציתי
לישון. "אולי קצת יותר מאוחר," אמרתי ועצמתי עיניים.
אחר כך הוא נרדם שוב וגם אני. כשהתעוררתי היה חשוק, ג'וניור
מינט נפל לרצפה וגרמיה חיבק אותי. הוא עדיין ישן.

התחלנו לצאת קצת לפני שהתחלתי י"ב. לא הרגשתי שהמילה
"לצאת" היא המילה המתאימה לתאר את זה. פשוט היינו יחד.
הכול קרה כל כך בקלות וכל כך מהר, והרגשתי כאילו זה היה ככה
מאז ומתמיד. רגע אחד היינו חברים, אחר כך התנשקנו ואז, כאילו
כלום, נרשמתי לקולג' שבו הוא כבר למד. אמרתי לעצמי ולכולם
(גם לו) שזה קולג' טוב, שהוא במרחק שעות ספורות מהבית ולכן
יותר הגיוני להירשם לשם, שאני שומרת על אופציות פתוחות. וכל
הדברים האלה היו אמת לאמיתיה. אבל האמת הכי אמיתית היתה

שפשוט רציתי להיות קרובה אליו. רציתי אותו בכל העונות, לא רק בקיץ.

ותראו אותנו עכשיו, שוכבים זה לצד זה במיטה שלי במעונות. הוא בשנה ב', אני מסיימת שנה א'. מטורף כמה רחוק הגענו. אנחנו מכירים כל החיים. במובנים מסוימים היתה תחושה שזאת הפתעה גדולה - במובנים אחרים היתה הרגשה שזה בלתי־נמנע.